

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4249/2020
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелица Вујанић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Славиша Станимировић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1255/2019 од 29.04.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1255/2019 од 29.04.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1255/2019 од 29.04.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 893/19 од 11.06.2019. године, одбијени су тужбени захтеви, којима је тужилац тражио да се утврди да је Уговор о поклону закључен између непарничара ВВ, као поклонодавца и туженог ББ, као поклонопримца, оверен 26.02.2016. године од стране Јавног бележника, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према непарничару ВВ од 174.589,00 динара, као и свих трошкова извршног поступка у коме се ово потраживање буде наплаћивало, те да се обавезе тужени да призна и трпи да тужилац наведено потраживање намири продајом непокретности које су биле предмет уговора о поклону ближе описане у изреци пресуде; као и да се утврди да је уговор о поклону закључен између непарничара ВВ као поклонодавца и туженог ББ као поклонопримца, оверен 26.02.2016. године од стране јавног бележника, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ од 174.589,00 динара као и свих трошкова извршног поступка у коме се ово потраживање буде наплаћивало, те да се обавезе тужени да призна и трпи да тужилац наведено потраживање намири из вредности непокретности које су биле предмет уговора о поклону од 26.02.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев којим је тужилац тражио да суд одреди привремену меру забране

туженом ББ отуђења или оптерећења непокретности ближе описаних у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 12.646,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 1255/2019 од 29.04.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 893/19 од 11.06.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11...87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. У конкретном случају, предмет спора је захтев за утврђење да уговор о поклону непокретности који је тужени као поклонопримац закључио са трећим лицем као поклонодавцем, 26.02.2016. године, не производи правно дејство према тужиоцу, јер је поклонодавац ВВ, тужиочев дужник, тако да уговор о поклону нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживање према дужнику ВВ. Тужба за побијање дужникових правних радњи поднета је 09.05.2019. године. У ревизији тужилац оспорава правилност примене материјалног права у погледу рока од када почиње да тече право повериоца за подношење тужбе за побијање дужникових правних радњи, а одбијајући тужбене захтеве нижестепени судови су закључили да је тужилац тужбу поднео неблаговремено, имајући у виду да рок за подношење ове тужбе почиње да тече од момента закључења уговора којим је дужник располагао својом имовином, те је на тај начин онемогућио повериоца да наплати своје потраживање. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, те како тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији другачије одлучено, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе. Осим тога, у овом поступку нема потребе ни за одлучивањем о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања од општег интереса, правног питања у интересу равноправности грађана нити постоји потреба за новим тумачењем права.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 09.05.2019. године, са захтевом за утврђење да уговор о поклону од 26.02.2016. године који је тужени закључио са тужиоцем дужником не производи правно дејство у односу на тужиоца. Вредност предмета спора која је наведена у тужби је 174.589,00 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић